

Sygnatura akt XII C 2703/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Małecka

Protokolant: p.o. stażysty K. M.

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2015 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa D. Z.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez (...) w K.

- o zapłatę

- I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 400,00 złotych (czterysta złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2015 roku do dnia zapłaty;
- II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- III. oddala wniosek powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności;
- IV. kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić powód obciąża Skarb Państwa;
- V. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

SSO M. M.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 24 listopada 2011 r. powód wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Z. K. w K. kwoty 80.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za wyrządzone krzywdy poprzez nieprawidłowe zabezpieczenie sprzętu kwaterunkowego, co w rzeczywistości naraziło powoda na częściową utratę zdrowia. Wniósł także o zasądzenie od pozwanego kosztów całkowitego procesu według norm przepisanych oraz o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 15 marca (...) w Z. K. w K. doszło do zdarzenia, w którym doznał uszczerbku na zdrowiu poprzez złamanie nogi. Powód zarzucił pozwanemu, że sprzęt i wyposażenie celi, w tym brak zabezpieczeń górnego łóżka, brak drabinki oraz brak odpowiedniej podłogi w celi spowodowały, że przy schodzeniu z łóżka upadł i złamał nogę. Zdarzenie miało miejsce w sobotę, powód sygnalizował dolegliwości związane z urazem nogi oddziałowemu, lecz nie otrzymał odpowiedniej pomocy medycznej. Dopiero w poniedziałek założono powodowi gips. Powód wiąże żądanie zadośćuczynienia z nieudzieleniem mu pomocy, w czasie kiedy przebywał w z. k. i został w związku z wypadkiem narażony na ból, stres i bezsilność. (k. 1-4 akt).

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2015 r. Sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości (k. 21 akt).

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2015 r. Sąd oddalił wniosek powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu (k. 22- 24 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwany, zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, że powód w dniu 17 marca 2014 r. zgłosił funkcjonariuszom Z. K. w K., że doznał urazu kończyny dolnej. Wobec powyższego, powód został przewieziony do Szpitala Wojewódzkiego w P., gdzie udzielono mu pomocy medycznej. Stwierdzono złamanie kostki bocznej stawu skokowego i założono powodowi opatrunek gipsowy. Powodowi zalecono oszczędzanie i wyższe ułożenie chorej kończyny oraz poruszanie się przy asekuracji dwóch kul łokciowych. Powód znajdował się następnie pod opieką ortopedyczną. W ocenie pozwanego, podjął on zatem działania adekwatne do zaistniałej sytuacji i zapewnił powodowi niezwłoczne leczenie. Pozwany zakwestionował, aby wypadek miał miejsce w dniu 15 marca 2014 r. Nadto wskazał, że cela w której przebywał powód była wyposażona zgodnie z obowiązującymi przepisami, które nie przewidywały wyposażenia łóżek w drabinki. Podniósł także, że podłoga w celi jest wykonana z płytek PCV oraz że gumowe płytki antypoślizgowe wymagane są jedynie z łazienkami. W dalszej kolejności pozwany podniósł, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanego wynikających z art. 23-24 kc w związku z art. 445 kc. Podniósł także, że niedopuszczalny jest wniosek powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności, który nie może być orzeczony w sprawach przeciwko Skarbowi Państwa. Zakwestionował także roszczenie powoda co do wysokości, wskazując, że jest to kwota zdecydowanie za wysoka. (k. 33-37 akt).

Tak ukształtowane stanowiska stron utrzymały się do wydania wyroku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód odbywa karę pozbawienia wolności od 2013 r. za uchylenie się od płacenia alimentów. Od 28 stycznia 2014 r. do października 2014 r. powód przebywał w 7 osobowej celi nr(...) Z. K. w K.. W celi znajdują się łóżka piętrowe, a powód zajmował górne łóżko, posadowione na wysokości ok. 170 cm od podłogi. Łóżko nie było przymocowane do ściany oraz nie było wyposażone w drabinki i barierki. Posadzka w celi wykonana z płytek PCV była zniszczona.

W sobotę 15 marca 2014 r. doszło do zdarzenia, w wyniku którego powód złamał nogę.

Po wypadku noga powoda spuchła, co uniemożliwiało mu swobodne chodzenie (powód nie mógł na niej stanąć). Odczuwał ból. Powód, za pośrednictwem innego współosadzonego, powiadomił o tym zdarzeniu funkcjonariusza, który pełnił wówczas służbę. Ok. godziny 15 powód został opatrzony przez pielęgniarkę opatrunkiem oraz okładami z altacetu, która zaleciła stosowanie leków przeciwbólowych. Zabiegi te nie przyniosły poprawy, powód nadal odczuwał ból i chcąc się przemieścić musiał skakać na jednej nodze. Nogi powoda nie obejrzał lekarz, albowiem podczas weekendów nie ma go na terenie z. k..

dowód: zeznania świadka J. K. (k. 81-81a akt), częściowo zeznania świadka P. A. (k. 81a-82 akt), zeznania świadka R. K. (adnotacja 00:03:37 e-protokołu z dnia 12 listopada 2015 r. k. 121 akt), zeznania powoda (adnotacja 00:01:19 e-protokołu z dnia 16 kwietnia 2015 r. k. 51-53 akt i adnotacja 00:18:27 e-protokołu z dnia 12 listopada 2015 r. k. 122 akt).

W dniu 17 marca 2014 r. (w poniedziałek) powód został przewieziony do Szpitala Wojewódzkiego w P.. Powód miał wykonane badanie rtg i zdiagnozowano u niego złamanie kostki bocznej stawu skokowego prawego. Założono powodowi opatrunek gipsowy i zalecono oszczędzanie, wyższe ułożenie chorej kończyny oraz poruszanie się przy asekuracji dwóch kul łokciowych bez obciążania chorej nogi.

dowód: karta informacyjna (k. 5 akt), dokumentacja medyczna powoda prowadzona przez kierownika Ambulatorium z Izba (...) Zakładu Karnego w K. (k. 6 – 6 verte akt), zeznania świadka J. K. (k. 81-81 a akt), częściowo zeznania świadka P. A. (k. 81 a-82 akt), zeznania powoda (adnotacja 00:18:27 e-protokołu z dnia 12 listopada 2015 r. k. 122 akt).

W dniu 15 kwietnia 2014 r. powód odmówił stosowania kul łokciowych.

Po czterech tygodniach noszenia opatrunku gipsowego w dniu 16 kwietnia 2014 r. opatrunek gipsowy powoda zamókł podczas kąpieli w łaźni i powód samodzielnie dokonał jego zdjęcia.

Następnego dnia powód otrzymał skierowanie do lekarza ortopedy wA. Ś.w P., który nie zalecił założenia nowego opatrunku gipsowego, a jedynie leczenie lekami przeciwbólowymi i przeciwzkrzepowymi. Powód otrzymywał leki przeciwbólowe przez 6 tygodni.

Przeprowadzone po tym okresie badanie rtg wykazało, że złamanie się zrosło.

dowód: notatka służbowa (k. 38-39 akt), wyniki badań radiologicznych (k. 5 verte akt), zeznania świadka J. K. (k. 81-81a akt), częściowo zeznania świadka P. A. (k. 81 a-82 akt), zeznania powoda (adnotacja 00:01:19 e-protokołu z dnia 16 kwietnia 2015 r. k. 51-53 akt).

Lekarz w pozwanym zakładzie karnym jest obecny codziennie, z wyjątkiem weekendów, i przyjmuje w określonych dniach określonych pacjentów z różnych pawilonów. W czasie gdy nie ma lekarza w zakładzie karnym dyżuruje pielęgniarka.

dowód: zeznania powoda (adnotacja 00:18:27 e-protokołu z dnia 12 listopada 2015 r. k. 122 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów urzędowych i prywatnych, które uznał za w pełni wiarygodne, zeznań świadków i powoda.

Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu.

Wiarygodność kserokopii dokumentów również nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Sąd nie dał wiary zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu w postaci zeznań świadków **J. K. i P. A.**, albowiem ich zeznania są wzajemnie sprzeczne i wykluczają się. J. K. zeznał bowiem, że powód złamał nogę w kostce, gdy schodził z piętrowego łóżka znajdującego się w celi, a taboret na który postawił nogę przewrócił się z uwagi na nierówną podłogę. Świadek zeznał również, że do pozwanego po zdarzeniu nie przysłała pielęgniarka, albowiem w sobotę jej nie było w zakładzie karnym. Oddziałowy, którego poinformowano o zdarzeniu kazał czekać na lekarza do poniedziałku. Odmienne okoliczności złamania przez powoda nogi przedstawił w swoich zeznaniach P. A. (mieszkał on z powodem w tej samej celi nr(...)), który stwierdził, że doszło do tego na skutek przewrócenia się powoda na spacerniaku. Świadek zeznał również, iż tego samego dnia powód został przyjęty przez pielęgniarkę w ambulatorium. Do lekarza trafił natomiast w okresie późniejszym i uzyskał od niego informację, że musi pojechać do szpitala. Co istotne, powód mimo podania, że do wypadku doszło jak schodził z piętrowego łóżka (co potwierdza wersję zdarzeń przedstawioną przez J. K.), jednocześnie zeznał, że został przyjęty przez pielęgniarkę jeszcze tego samego dnia (co potwierdza wersję zdarzeń przedstawioną przez P. A.). Zaprzeczył natomiast, by przed przewiezieniem go do szpitala, przyjął go w zakładzie karnym lekarz. Tym samym Sąd uznał, że brak jest obiektywnych i wiarygodnych dowodów, które umożliwiłyby weryfikację ich zeznań w/w świadków. Waloru takiego nie mają natomiast zeznania powoda, albowiem ich moc dowodowa jest zdecydowanie mniejsza, z uwagi na to, że powód jest osobą zainteresowanym korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem.

Sąd uznał natomiast za wiarygodne, aczkolwiek nie mające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, **zeznania świadka R. K.**, który w rzetelny i obiektywny sposób przedstawił warunki panujące w celi nr (...).

Sąd zważył, co następuje:

Powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia za wyrządzenie mu przez pozwanego krzywdy poprzez nieprawidłowe zabezpieczenie sprzętu kwaterunkowego, co w rzeczywistości naraziło powoda na częściową utratę zdrowia oraz nieudzielenie mu pomocy w związku z wypadkiem, któremu uległ 15 marca 2014r.

Powództwo częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód zarzucał pozwanemu niezapewnienie odpowiednich warunków kwaterunkowych, w szczególności łóżek piętrowych bez barierek i drabinek, co doprowadziło do wypadku, w wyniku którego powód złamał nogę.

Na podkreślenie zasługuje, że w niniejszym procesie powód w żaden sposób nie wykazał, by do złamania przez niego nogi doszło w przedstawionych przez niego okolicznościach (gdy schodził z łóżka nie posiadającego odpowiedniej drabinki). Tym samym jego żądanie w zakresie zasądzenia zadośćuczynienia z powodu doznanej przez pozwanego krzywdy w związku z nieprawidłowym zabezpieczeniem sprzętu kwaterunkowego musiało ulec oddaleniu.

W ocenie Sądu, powód natomiast wykazał, że od momentu złamania nogi w dniu 15 marca 2014r. do czasu zawiezienia go do szpitala w dniu 17 marca 2014r. powodowi nie udzielono właściwej pomocy, co przemawia za przyznaniem mu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w tym zakresie.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (§ 2).

Natomiast stosownie do art. 445 § 1 kc, w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie to forma rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą jego żądania jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi, wynikająca z naruszenia wskazanych w komentowanym przepisie dóbr osobistych. Wprawdzie szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za pomocą świadczeń pieniężnych, lecz świadczenia te mogą łagodzić ujemne przeżycia pokrzywdzonego poprzez dostarczenie mu środków pozwalających w szerszym stopniu zaspokoić jego potrzeby i pragnienia (por. A. Rzetecka –Gill, Komentarz do art. 445 kc). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, przyznawanej jednorazowo.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, wypracowało je natomiast orzecznictwo. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy, wobec czego utrata zdolności do pracy zarobkowej może mieć wpływ na wysokość zadośćuczynienia tylko o tyle, o ile łączy się z poczuciem krzywdy spowodowanej niemożnością wykonywania wybranego i wyuczonego zawodu. Sama zaś utrata zarobków i innych korzyści osiąganych z pracy znajduje rekompensatę w należnej na podstawie art. 444 § 2 k.c. rencie odszkodowawczej. Krzywdą w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. będzie z reguły trwałe kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienia fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada umiarkowania wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich

okoliczności oraz skutków doznanego kalectwa (wyrok SN z 3 maja 1972 r., I CR 106/72, LexPolonica nr 319827). Suma „odpowiednia” nie oznacza sumy dowolnej, a jej prawidłowe ustalenie wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności mogących mieć w danym przypadku znaczenie. Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny powinny być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego. Orzecznictwo opowiada się więc za zasadą wszechstronności i indywidualizacji, czyli z jednej strony oznacza to wymóg uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, a z drugiej zaś indywidualnego podejścia do każdego przypadku.

Zadośćuczynienie z art. 445 § 1 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. We wcześniejszym orzecznictwie dodatkowo wyrażano stanowisko, iż „wysokość ta jednak nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach” (tak SN w wyroku z 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, LexPolonica nr 316013, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; w wyroku z 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, LexPolonica nr 322944, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, LexPolonica nr 321721). To stwierdzenie jednak wymaga pewnej aktualizacji, o czym będzie mowa niżej, a nacisk należy położyć na element „ekonomicznie odczuwalnej wartości”.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że w toku niniejszego postępowania powód wykazał, że w dniu 15 marca 2014 r., w sobotę, doznał upadku i urazu nogi. Po zdarzeniu noga powoda spuchła, powód nie mógł na nią stanąć i odczuwał ból. Powód, za pośrednictwem innego współosadzonego, powiadomił o tym zdarzeniu funkcjonariusza, który pełnił wówczas służbę. Ok. godziny 15 powód został opatrzony przez pielęgniarkę opatrunkiem oraz okładami z altacetu, która zaleciła stosowanie leków przeciwbólowych. W tym czasie na terenie zakładu karnego nie dyżurował lekarz, który był także nieobecny w niedzielę. Zabiegi te nie przyniosły poprawy, powód nadal odczuwał ból i chcąc się przemieścić musiał skakać na jednej nodze. Dopiero w dniu 17 marca 2014 r. powód otrzymał skierowanie do szpitala, gdzie wykonano badanie rtg i zdiagnozowano u niego złamanie kostki bocznej stawu skokowego prawego i udzielono mu fachowej pomocy. Następnie założono powodowi opatrunek gipsowy. Powyższe wskazuje, że powód przez niemalże 2 dni pozbawiony był dostępu do lekarza, który wcześniej skierowałby powoda do szpitala celem podjęcia właściwego leczenia. Z uwagi na to, że w soboty i w niedziele na terenie pozwanego zakładu karnego nie dyżuruje lekarz, powodowi, będącemu osobą pozbawioną wolności nie została udzielona właściwa do doznanego przez niego urazu pomoc medyczna. Tym samym powód niemalże 2 dni znosił ból i funkcjonował ze złamaną kostką.

W doktrynie podnosi się, że poszanowanie godności każdego człowieka, w tym osoby pozbawionej wolności, należy do fundamentalnych zasad polskiego porządku konstytucyjnego, dlatego w art. 102 pkt 1 Kodeksu karnego wykonawczego wymieniono prawo skazanego do odpowiednich ze względu na zachowanie zdrowia świadczeń zdrowotnych i odpowiednich warunków higieny (uchwała SN z 26 listopada 2008 r., III CZP 103/2008, LexPolonica nr 1969455, OSNC 2009, nr 10, poz. 141). Prawo do ochrony zdrowia zagwarantowane jest każdemu obywatelowi przez art. 68 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, zgodnie z którym każdy ma prawo do ochrony zdrowia. Obywatelom, niezależnie od ich sytuacji materialnej, władze publiczne zapewniają równy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych (A. Królikowska, Regulacje prawne dotyczące opieki zdrowotnej osób pozbawionych wolności, PWP 2010, nr 67-68, s. 216; T. Mandecki, Prawo osób pozbawionych wolności do opieki medycznej na przykładzie systemów penitencjarnych Stanów Zjednoczonych Ameryki i Polski, w: Nowa kodyfikacja prawa karnego, red. L. Bogunia, t. X, Wrocław 2002, s. 321).

Zgodnie zaś z art. 115 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego, skazanemu zapewnia się bezpłatne świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne. Świadczenia zdrowotne udzielane są skazanemu przede wszystkim przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności (§ 4). Zgodnie natomiast z art. 115 § 5 Kodeksu karnego wykonawczego, podmioty lecznicze inne niż podmioty, o których mowa w § 4, współdziałają z tymi podmiotami, w zapewnieniu skazanym świadczeń zdrowotnych, gdy konieczne jest w szczególności:

1) natychmiastowe udzielenie świadczeń zdrowotnych ze względu na zagrożenie życia lub zdrowia skazanego,

2) przeprowadzenie specjalistycznych badań, leczenia lub rehabilitacji skazanego.

Warunki, zakres i tryb udzielania świadczeń zdrowotnych osobom pozbawionym wolności określają przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 czerwca 2012 r. w sprawie udzielania świadczeń zdrowotnych przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności dla osób pozbawionych wolności (Dz.U. z 2012 r., poz. 738). Stosownie do tego aktu podmioty lecznicze udzielają osobom pozbawionym wolności świadczeń zdrowotnych związanych m.in. z badaniem i poradą lekarską; leczeniem; badaniem i terapią psychologiczną; rehabilitacją leczniczą; badaniem diagnostycznym, w tym analityką medyczną; pielęgnacją chorych; zapobieganiem podstawowych urazów i chorób przez działanie profilaktyczne oraz obowiązkowe szczepienia ochronne; zaopatrzeniem w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze.

Z kolei w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego i konieczności przeniesienia osoby pozbawionej wolności do szpitala lub do szpitala prowadzonego przez pozawięzienny podmiot leczniczy może zdecydować lekarz pozawięziennego podmiotu leczniczego, ratownik medyczny lub pielęgniarka systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego. Jeżeli osoba pozbawiona wolności kierowana jest w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego do szpitala, powiadamia się o tym kierującego tym szpitalem lub upoważnionego przez niego lekarza tego podmiotu leczniczego (§ 8 ust. 6 rozporządzenia z 14 czerwca 2012 r.).

Z powyższego wynika zatem, że obowiązek zapewnienia skazanemu opieki lekarskiej obciąża administrację zakładu karnego. Zauważyć zaś należy, że powodowi przez dwa dni nie została udzielona właściwa pomoc medyczną z uwagi na brak dostępu do pomocy lekarskiej w sobotę i niedzielę. Tym niemniej już w poniedziałek 17 marca 2015 r. powód otrzymał fachową pomoc medyczną. W dalszej kolejności zauważyć należy, że powód zdjął gips przed terminem z uwagi na jego zamoczenie w czasie pobytu w łaźni, lecz nie zlecono ponownego założenia gipsu. Złamanie zrosło się, a obecnie powód nie zgłasza żadnych dolegliwości związanych z doznanym urazem.

Biorąc zatem pod uwagę powyższe oraz dotychczasowy styl życia powoda i jego wiek, a także rozmiar doznanych cierpień psychicznych i fizycznych, w tym długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, Sąd uznał, że najbardziej adekwatną do nich kwotą zadośćuczynienia będzie kwota 400 zł. Sąd uznał, że zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości 400 zł spełni swoją funkcję i złagodzi ujemne przeżycia powoda, które towarzyszyły mu przez dwa dni, w czasie których nie udzielono mu właściwej pomocy medycznej.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł w oparciu o treść art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c., zasądzając je od kwoty 400 zł od dnia 12 marca 2015 r. do dnia zapłaty. Zauważyć należy, odpis pozwu doręczono pozwanemu w dniu 2 lutego 2015 r. (k. 49 akt). Sąd zaś przyjął, że pozwany winien spełnić świadczenie w terminie 10 dni od doręczenia odpisu pozwu.

Tym samym Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, uznając, że żądana przez powoda kwota 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest zawyżona i nieutrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, co oznacza, że stanowiłoby źródło wzbogacenia powoda (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04, nadto wyrok z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1266/00 oraz z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03). (punkt II sentencji wyroku).

W punkcie III Sąd oddalił wniosek powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności, bowiem zgodnie z art. 335 § 2 kpc, natychmiastowa wykonalność nie będzie również orzeczona nawet za zabezpieczeniem w sprawach przeciwko Skarbowi Państwa.

Z uwagi na to, że powód był w całości zwolniony od kosztów sądowych, Sąd w punkcie IV wyroku, obciążył Skarb Państwa kosztami, których powód nie miał obowiązku ponieść (art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Zgodnie z art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

W orzecznictwie przyjmuje się, że w odniesieniu do zasady słuszności w art. 102 k.p.c. określone zostały przesłanki, których zaistnienie warunkuje możliwość obciążenia strony przegrywającej jedynie częścią kosztów albo nieobciążania jej w ogóle tymi kosztami. Obejmują one wystąpienie w sprawie wypadków szczególnie uzasadnionych, które powodują, że zasądzenie kosztów na rzecz wygrywającego przeciwnika w całości, a nawet w części, byłoby sprzeczne z powszechnym odczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r.

w sprawie V Cz 132/12 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 lipca 2013 r. I ACa 447/13). Wobec powyższego Sąd w oparciu o art. 102 kpc nie obciążył powoda poniesionymi przez pozwanego kosztami zastępstwa procesowego i orzekł jak w punkcie V wyroku.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować uzasadnienie w kontrolce,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć powodowi z pouczeniem oraz pełnomocnikowi pozwanego,
3. przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

P., dnia 1 lutego 2016r. /-/ SSO Małgorzata Małecka